

dražbou. Naopak soud odvolací sdílí právní náhled prvního soudce, že žalobce správně zvolil způsob, kterým se domáhá vyklizení vily a správně rozpoznal, že jedná se zde o žalobu zápůrčí, ke které jest oprávněn i spoluvlastník proti spoluvlastníku, který do práva jeho vsahá svémocně. Poněvadž žalovaný nedokázal, že nabyl práva k výhradnímu užívání vily buď smlouvou nájemní nebo na základě dohody se žalobcem, se kterým se o reálním rozdělení společné věci co do jejího užívání smluvil, uznává i soud odvolací, že žalovaný užíval vily protiprávně. Mylným jest právní náhled odvolatelův, že, když žalobce domáhá se vyklizení vily, by mohla býti pronajímána, takové používání bylo by změnou dle §u 828 obč. zák. a proti žalovanému protiprávním činem. Vždyť sám žalovaný jako strana slyšen připustil, že se vila občas z části pronajímala, a když žalobce hledí vyklizením vily opatřiti možnost, aby vila byla pronajímána, nelze v tom spatřovati takovou změnu, jak odvolatel se domnívá.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jde o právní posouzení věci, pro něž rozhodna jsou skutková zjištění, že žalovaný nesmluvil s bývalými spoluvlastníky sporné vily, Janem a Marií Š-ovými, pro sebe práva výhradního užívání vily, také že s nimi nevyjednal určitého nájemného, a konečně že žalobce nedal ani dodatně souhlas k tomu, by žalovaný užíval vily výhradně pro sebe. Tím dány jsou právní důsledky, jež vyvodily nižší soudy v tomto sporu. Žalovaný není nájemcem sporné nemovitosti, důsledkem toho nebylo třeba řádné výpovědi žalobcem podle §u 1120 obč. zák. Pachtovní smlouva ze dne 14. března 1923, pokud týkala se vily, vázala původního pachtěře velkostatku, nikoli však žalobce jako nabyvatele spoluvlastnictví této vily. Vzhledem k němu nezáleží na právním poměru, jenž snad utvořil se mezi žalovaným a bývalými spoluvlastníky vily ohledně jejího užívání, ježto žalovaný neprokázal věcného práva, jež by mu přináleželo k podílům ostatních spoluvlastníků. Na případných obligačních jeho nárocích nezáleží v poměru jeho k žalobci, ježto nejde o nájemní poměr, jímž by byl žalobce až do řádné výpovědi vázán, aniž jsou v nějakém jiném smluvním poměru strany mezi sebou; také nebylo prokázáno, že žalobce převzal obligační závazky svých předchůdců ve spoluvlastnictví. Vzhledem k tomu je žalobní nárok odůvodněn předpisy §u 828 obč. zák., jak správně vyvodil odvolací soud, na jehož případné důvody se poukazuje. O dalším společném užívání vily nelze podle §§ 833 a násl. obč. zák. v tomto sporu rozhodovati. Ochota žalovaného, že chce užívatí podílu žalobcova jako nájemce, nemá významu pro spor, v němž uplatňuje se nárok vyplývající z §§ 828 a 366 obč. zák.

Čís. 4018.

Prozatímní opatření.

Před p o v o l e n í m prozatímního opatření, jímž se odpůrci ukládá

předsevzetí nebo opomenutí určitých jednání a změn, lze sice slyšeti navrhovatelova odpůrce, výslech jeho není však předepsán.

(Rozh. ze dne 25. června 1924, R II 210/24.)

Soud první stolice povolil prozatimní opatření uzavřením provozovny, uložením výrobního zařízení a záповědí další výroby soudovky odpůrcem. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje právomoci, vyslechl odpůrce a pak znovu ve věci rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nepřihlížeje k uplatněnému zrušovacímu důvodu, rozhodl ve věci samé.

Důvody:

Soud první stolice zrušil usnesení první stolice, máje za to, že jde o prozatimní opatření podle §u 382 čís. 5 c. ř. s., že při vydání takového opatření jest postupovati podle §u 384 a §§ 353 až 358 ex. ř., které předpisují předchozí výslech odpůrce strany ohrožené, a že, když soud první stolice výslechu neprovedl, tím se jeho usnesení stalo zmatečným. Je sice pravda, že § 384 ex. ř. nařizuje, by bylo šetřeno předpisů §§ 353 až 358 ex. ř., bylo-li odpůrci ohrožené strany povoleno prozatimní opatření v §u 382 čís. 4 a 5 ex. ř. uvedené, avšak nařizuje, by těchto předpisů bylo šetřeno jen za účelem provedení oněch opatření. O jejich provedení však ještě nejde. Jde teprve o jejich povolení. Teprve, až navržené opatření bude povoleno a nebude příkazům, v něm obsažným, odpůrcem vyhověno, dojde snad k jeho provedení, to jest k exekuci podle §§ 353—358 ex. ř. Pro tuto exekuci jest pak usnesení o povolení prozatimního opatření exekučním titulem a teprve před jejím povolením, totiž před povolením exekuce k vynucení a provedení toho, co prozatimním opatřením bylo uloženo, jest podle §u 358 ex. ř. nařízen předchozí výslech odpůrce. Před povolením prozatimního opatření jeho výslech předepsán není. Alespoň není o tom výslovného předpisu. Z §§ 3, odstavec druhý a § 402 ex. ř. bylo by lze dokonce souditi, že není ani dovolen. Jen z ustanovení §u 397 ex. ř., že odpůrce ohrožené strany může proti prozatimnímu opatření podati odpor, nebý-li již slyšen, než bylo usnesení učiněno, je vyvozovati, že předchozí výslech i tu jest ovšem přípustným. Jistě však není předepsán a jeho opomenutí nemůže míti za následek zmatečnost povoleného opatření. Neodpovídá proto právní názor napadeného usnesení zákonu. Tím bylo zaviněno, že se druhá stolice, posuzujíc věc s onoho formálního hlediska, nezabývala věcnými vývody stížnosti. Muselo proto její rozhodnutí býti zrušeno a jí nařízeno, jak se stalo.

Čís. 4019.

Příspěvkům okresní nemocenské pokladny přísluší na dlužnickových nemovitostech přednostní zástavní právo — splněny-li podmínky §u 76